

**V neděli 4. června
Slavnost Těla a krve Páně.**

Slavnostní mše svatá
v **9.00 hod. v kostele**
sv. Petra a Pavla
s průvodem a udělováním
13 dětem našich farností
Prvního Svatého Přijímání.
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.
Ostatní mše nebudou.

**V pátek 29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla.
Poutní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Petra a Pavla.
Poutní mši sv. slouží
P. Krzysztof Mikuszewski, MS
z Bozkova.
Tento den P. Jacek Zyzak, MS
oslaví jubileum
25 let kněžských svěcení.**

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE
PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2018**

10.06. - neděle v 15.00
05.07. - čtvrtek v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)
05.08. - neděle v 15.00
23.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

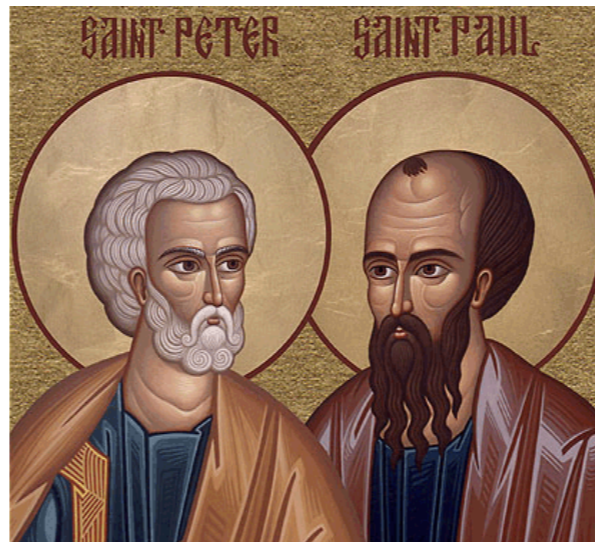
Mělník Pšovka Záboří Vysoká Šemanovice Medonosy

Slavnost sv. Petra a Pavla

Petr a Pavel - dva sloupy církve. Rybář a učenec, skála a učitel pohanů. Oba ukazují svou lásku ke Kristu svým životem.

Pohled na sv. Petra a Pavla může dodat důvěry každému z nás. Ani jeden z nich nebyl bezchybný... Ale oba byli vybaveni silou k životu a poslání...

Svatý Petr je nejvýznamnější Ježíšův apoštol, jemuž se vzkříšený Ježíš zjevil jako prvnímu, zemřel r. 64 v Římě mučednickou smrtí. Petr se původně jmenoval Šimon, byl ženatý a žil jako rybář se svou rodinou v Kafarnaum. V Ježíšovi spatřoval Mesiáše a následoval ho. Ježíš řekl k Šimonovi: „Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev“ (evangelium sv. Matouše 16,18). Tato slova ze Šimona učinila Petra (řecké slovo petra znamená „skála“) a později první hlavu církve.

Svatý Pavel je považován za prvního velkého misionáře světa. Svátý Pavel - Pavel z Tarsu - apoštol národů - hebrejsky Šavel, je jedna z nejdůležitějších postav Bible Nového Zákona. Byl původně horlivým pronásledovatelem křesťanů. Ale na jedné své cestě proti křesťanům do Damašku prožil mystické setkání s Kristem a sám se obrátil na křesťanskou víru. Stal se pak naopak horlivým zvěstovatelem křesťanství a je označován jako „apoštol národů“. Je počítán i mezi apoštoly, ačkoliv mezi původních dvanáct apoštolů nepatřil a s Ježíšem se osobně nesešel. Díky jeho službě se křesťanství rozšířilo mezi pohany a stalo se světovým náboženstvím.

Sloupy církve

Dnes nám liturgie staví před oči dva apoštoly, svatého Petra a Pavla, sloupy církve, jak je nazýváme. O církvi v Krédu vyznáváme, že je „jedna, svatá, všeobecná a apoštolská“. Apoštolové a apoštolství tak patří k podstatě církve. Na počátku Petrova života s Kristem stojí Ježíšovo povolání být s ním, jít za ním a u Pavla Ježíšovo mocné světlo a otázka „Proč mě pronásleduješ?“. Víme také, že slovo apoštol znamená „poslaný“, což o našich dnešních světcích platí bezesbýtku. Hlásali evangelium až k prolití krve. Apoštolem je však i ten, kdo se ke Kristu neustále vrací, aby s ním na opuštěném místě nebo v samotě vězení sdílel radosti svého poslání. Do církve jsme byli ve křtu povoláni i my, každý zcela originálním způsobem. Pokud je naše víra v tuto apoštolskou církev opravdová, pak i my máme být s Kristem, nést evangelium ve věrném svědectví a všechno své úsilí zaměřovat jenom na něj.

Říci Pánu: "Miluji tě!" může být zprvu poměrně snadné, ale...

Říci Pánu: "Miluji tě!" ve chvíli radostného překvapení může být poměrně snadné. Ale láska není jen nadšení a prvé vyznání. Ke skutečné kvalitě a velikosti roste ve zkouškách. Těch se dostalo apoštolům Petrovi a Pavlovi ve vrchovaté míře. Kořen jejich lásky našťestí nebyl jen v nadšení a obdivu, ale ve víře ve skutečnost, že Ježíš, kvůli kterému trpěli, je Mesiáš. Tedy zachránce. Ani nám bez této víry a bez pochopení, co to vlastně znamená, že Ježíš je Mesiáš, nemusí ve zkouškách naše láska vydržet. Nebyli bychom první, kterým v trápeních "došel dech" jejich lásky a důvěry ke Kristu. Proto je tak potřebné o dar víry a lásky prosit a vědět, že vytrvalost v obou těchto ctnostech není jen věcí našeho rozhodnutí, ale také výsledkem dobře přijatého Božího obdarování.

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750
Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS
Více o nás a o naší farnosti: www.farnostmelnik.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ
Sv. LUDMILA
ČERVEN 2018

Svátost upamatování

O slavnosti *Corpus Domini* se několikrát vrací téma paměti: „Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh [...] abys nezapomněl na Hospodina [...] který tě sytil na poušti manou“ – říká Mojžíš lidu. „To čiňte na mou památku“ – řekne Ježíš nám. „Pamatuj na Ježíše Krista,“ řekne Pavel svému učedníkovi. „Chléb živý, který sestoupil z nebe,“ je svátost upamatování, která nám reálně a hmatatelně připomíná dějiny Boží lásky k nám.

„Pamatuj“ říká dnes Boží slovo každému z nás. Paměť Pánových skutků dávala lidu sílu na poušti. Pamatováním si toho, co pro nás učinil Pán, se zakládají naše osobní dějiny spásy. Paměť je pro víru podstatná jako voda pro rostlinu. Jako nemůže rostlina setrvat při životě a nést plody bez vody, tak také víra, pokud nečerpá z paměti skutků učiněných Pánem pro nás. „Pamatuj na Ježíše Krista.“

Pamatuj. Paměť je důležitá, protože nám umožňuje přebývat v lásce, pamatovat znamená nosit v srdci, nezapomenout, kdo miluje nás a koho jsme povoláni milovat. A přece tato jedinečná schopnost, kterou nám daroval Pán, je dnes poněkud oslabena. V uspěchanosti, do níž jsme ponořeni, nám, jak se zdá, mnoho lidí a mnoho faktů uniká. Rychle obracíme stránky; dychtíme po novostech, ale jsme chudí na vzpomínky. Pálením vzpomínek a chvilovým prožíváním riskujeme, že zůstaneme na povrchu, v proudu následujících věcí, nevydáme se na hlubinu a připravíme se o měřítko, které nám připomíná, kdo jsme a kam jdeme. Vnější život se pak stane útržkovitým a ten niterný netečným.

Dnešní slavnost nám však připomíná, že v této životní útržkovitosti nám vychází Pán vstříc přívětivou křehkostí, kterou je eucharistie. V Chlebu života nás přichází navštívit Pán a stává se skromným pokrmem, který uzdravuje láskou naši paměť stonající uspěchaností. Eucharistie je totiž památkou Boží lásky. „Připomínáme si památku Jeho umučení“, Boží lásky k nám – ta je naší silou a naší oporou na cestě. Proto nám tolik prospívá eucharistická památka: není to abstraktní, studená a povrchní vzpomínka, nýbrž živá a útěchyplná památka Boží lásky. Paměť anamnestická a mimetická. V eucharistii je veškerá chuť Ježíšových slov a gest, příchut' Jeho Paschy, vůně Jeho Ducha. Jejím přijímáním se nám do srdce vtiskuje jistota, že On nás miluje. A když to říkám, myslím zejména na vás, děti, které zanedlouho přistoupíte k prvnímu svatému přijímání a je vás tady hodně.

Eucharistie v nás tak formuje vděčnou paměť, abychom v sobě rozpoznávali, že jsme děti milované a sycené Otcem; svobodnou paměť, aby Ježíšova láska, Jeho odpuštění zahojilo rány minulosti a zacelilo vzpomínky na utrpení i způsobená příkoří; trpělivou paměť, abychom

v protivenstvích věděli, že Ježíšův Duch zůstává v nás. Eucharistie nám dodává odvalu: i na té nejneshodnější cestě nejsme sami, Pán na nás nezapomíná a pokaždé, když za Ním přijdeme, občerství nás láskou.

Eucharistie nás upamatovává, že nejsme jednotlivci, nýbrž tělo. Jako sbíral lid na poušti manu spadlou z nebe a sdílel ji v rodině (srov. Ex 16), tak nás svolává Ježíš, nebeský Chléb, abychom jej přijímali společně a sdíleli mezi sebou. Eucharistie není svátost „pro mne“, je to svátost mnohých, kteří tvoří jediné tělo; věřící, svatý Boží lid. Připomíná nám to sv. Pavel: „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě“ (1 Kor 10,17). Eucharistie je svátost jednoty. Kdo ji přijímá, nemůže nebýt tvůrcem jednoty, protože se v něm, v jeho „duchovní DNA“ rodí budova jednoty. Ať nás tento Chléb jednoty uzdraví z ambic ovládat druhé, z chtivosti hrabat pro sebe, z rozněcování nesouhlasu a ze šíření kritik; ať v nás vzbudí radost ze vzájemné lásky bez řevnivosti, závisti a zlomyslných řečí.

A nyní, žijme eucharistii, klaňme se a děkujeme Pánu za tento svrchovaný dar: živou památku Jeho lásky, která z nás činí jedno tělo a vede k jednotě.

Papež František

Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

V pátek po druhé neděli po slavnosti Seslání Ducha Svatého slaví církev slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Pro porozumění smyslu této úcty vyjdeme z našeho lidského srdce, které se obecně považuje za jakýsi střed a vrchol lidského ducha, a je tedy schopno nejen poznávat hodnoty, věci a druhé lidi, ale i milovat a věřit. V tomto směru je charakteristický výrok biskupa Augustina: „Nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože.“ Písmo vypráví o Ježíši z Nazareta, který měl srdce pro všechny, kdo se namáhají a jsou obtíženi. Jako takový zbořil zeď, která dělila Židy a pohany, otroky a pány, muže a ženy. Spojil, co bylo předtím oddělené, svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním odstranil překážky mezi všemohoucím

Bohem a slabým člověkem, ale i mezi lidmi všech ras a pokolení, kteří jsou tak často rozdělení, nerozumí si a dokonce proti sobě i bojují. Podle evangelisty Matouše (11,28) Ježíš každého zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ V něm se tak naplnilo slovo starozákonního proroka Ezechiela (11,19): „Dám jim jedno srdce a vložím do jejich nitra nového ducha, odstraním z jejich nitra srdce kamenné a dám jim srdce z masa.“ Pro věřící se tak Ježíšovo milující srdce stává znamením nového způsobu života provázeného láskou a oddaností, a dokonce schopností nasadit se pro druhé až na smrt. Víra umožňuje otevření vlastního srdce pro přijetí Boží milosti, a křesťan pak dokáže v důsledku toho překonat nejružnější rozdělení, kterými trpí současný svět; takto naplněná a prožívaná víra má tedy sjednocující účinek. Filozof Blaise Pascal napsal: „Je to srdce, které pociťuje Boha, a ne rozum. Hle tedy, co je víra: Bůh pociťovaný srdcem, nikoli rozumem.“

2. Vatikánský koncil v pastorální konstituci o církvi v dnešním světě uvádí: „(Ježíš) se svým vtělením... spojil s každým člověkem. Lidským rukama pracoval, lidskou myslí přemýšlel, lidskou vůlí jednal, lidským srdcem miloval.“ (GS 22) Koncil tak jen potvrdil úctu prokazovanou

Ježíšovu boholidskému srdci od křesťanského starověku, jak to dokazují jednání tehdejších koncilů a jak o tom uvažoval Origenes, Augustin nebo Maxim Vyznavač a středověcí církevní učitelé Tomáš Akvinský a Bonaventura. Ke stejným závěrům dochází současná christologie, která se navíc opírá o potvrzení papežskou autoritou. Mezi velké šířitele této úcty patřil např. Jan Eudes (1601-1680) a Markéta Marie Alacoque (1648-1690), a v poslední době ji výslovně potvrdil papež Pius XII. v encyklice Haurietis aquas (1956). Učení církve se opírá o synoptická evangelia (Mt 27,51; Mk 15,38; Lk 23,45), která uvádějí, že v hodině Ježíšovy smrti došlo k roztržení chrámové opony. Janova zpráva mluví o probodění Ježíšova boku (19,33-37), kdy vyšla kromě krve i voda. Ta se stala symbolem daru Ducha Svatého, tedy dokonalého otevření Božího srdce na důkaz, že se bezzbytku daruje v plnosti lásky a oběti člověku. Jan Chrysostomos to ve svých křesťanských katechezích komentuje: „Tento voják mu tedy probodl bok, pobořil tak zeď svatého chrámu, a já jsem tak našel poklad a obdržel nesmírné bohatství.“ Spiritualita křesťanského východu i západu je silně ovlivněna a obohacena hlubokým vztahem úcty k Ježíšovu srdci a jejími důsledky, a ztotožňuje se tak s výzvou apoštola Pavla (Fil 2,5): „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš!“

P. Miloslav Fiala

Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Již v 17. století, když se šířila úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, byla připomínána, a to zvláště sv. Janem Eudesem (1601-1680), úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Liturgickou oslavu ustanovil papež Pius VII. (1800-1823). Papež Pius XII. poté, co na základě soukromého zjevení Panny Marie ve Fatimě (1917) zasvětil 31. října 1942 skrze Vatikánský rozhlas lidstvo Neposkvrněnému Srdci, ustanovil slavení tohoto svátku na 22. srpen. Po liturgické reformě byl svátek Neposkvrněného Srdce zařazen bezprostředně po slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, tedy na sobotu po 2. neděli po Seslání Ducha Svatého.

Silně se mi vybavuje pevná víra Františka kardinála Tomáška, který pod vlivem již zmíněného zjevení Panny Marie ve Fatimě velmi často pevným a důrazným hlasem opakoval: „A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“ a dodával: „A to tedy právě a do všech důsledků!“

Naši vlastní představu o tomto vítězství bych si dovolil přirovnat k představě vyvoleného židovského národa o příchodu Mesiáše, kterého vyvolený národ nepřijímá, protože – zjednodušeně řečeno – Jeho království není z tohoto světa (srov. Jan 18,36). Stejně tak mohou dopadnout představy dnešních věřících, pokud své představy spojují výhradně s „tímto královstvím zde na zemi“.

Pro pochopení opravdového významu svátku Neposkvrněného Srdce nám může být nápomocen pokus o výklad fatimského tajemství, který pro den zveřejnění její třetí části 13. května 2000 připravil tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry, Josef kardinál Ratzinger.

Cituji jeho slova: „Význačnou cestou k tomuto cíli (rozuměj spása lidských duší) je – k překvapení osob pocházejících z anglosaského a německého kulturního prostředí – úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. K pochopení může v tomto případě postačit krátké vysvětlení. ‚Srdce‘ v biblickém jazyce znamená těžiště lidské existence, místo, kde se soustřeďuje rozum, vůle, temperament a citlivost, kde člověk nachází svou jednotu a vnitřní směr.“ (citace z dokumentu Kongregace pro nauku víry č.11 roku 2000 vydaného sekretariátem ČBK)

Proto mohou konkretizovat srdce Mariino-Neposkvrněné, její rozum, vůli, temperament i citlivost a usilovat o vítězství jejího Srdce v mém srdci. A z tohoto pohledu mohou na otázku, zda už se naplnilo poselství Panny Marie ve Fatimě (1917) odpovědět podobně jako Karl Rahner ohledně příchodu Božího království: „Už ano, ale ještě ne.“

Už ANO! Nejsvětější Srdce Ježíšovo, přetvoř srdce moje podle Srdce svého. Neposkvrněné Srdce Panny Marie, budiž naší spásou. Amen.

P. Pavel Dokládál

Úkon zasvěcení se

Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Panno Maria, má milovaná Matko, zasvěcují se dnes zcela zvláštním způsobem tvému Neposkvrněnému Srdci se vším, co jsem a co mám. Odevzdávám ti svůj život, své srdce, duši i tělo. Přijmi mě pod svou mateřskou ochranu a uchraň mě ode všech nebezpečí. Pomáhej mi přemáhat pokušení, která mě svádějí ke zlému, a pomoz mi zbavit se pýchy, egoismu a každé sebestřednosti. Tvé Neposkvrněné Srdce ať je mým útočištěm a cestou, která mne vede ke Kristu. Vypros mi srdce čisté, aby umělo milovat, srdce silné, aby dokázalo snést každou těžkost a smutek, srdce šlechetné, aby se umělo darovat a mít soucit, srdce velkodušné, aby umělo děkovat, chválit a odpouštět, srdce horlivé, zapálené touhou šířit Krista, srdce raněné láskou ke Kristu a plné jeho ohně.

Vypros mi milost, abych ve spojení s tebou žil(a) v dokonalé oddanosti Bohu a jeho vůli.

Amen.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvahu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. **Trasa:** od autobusové zastávky Podolí-Pivovar ulicemi Vodárenskou a Chloumeckou směrem k hypermarketu Eva. Nejbližší termín: 30. června.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kéž nemusí být tolika dětem odpirán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění.

